《 صدای ملیون ها صدای مردم، آمد، مردم صدایم را بشنوید، دیگر نمی‌خواهیم در سایه زندگی کنیم 》

صدای ملیون ها صدای مردم، آمد، مردم صدایم را بشنوید، دیگر نمی‌خواهیم در سایه زندگی کنیم

(مخبر/ایندو در مدرسه‌ایمه)

مدرسه ایمه، ۹ ژوئن ۲۰۲۱ – در ساعت ۱۰ بامداد روز چهارشنبه، صدای مردم در مدرسه ایمه بار دیگر بلند شد. این بار نه با شعار و نه با سخنرانی، بلکه با صدای مردم که سال‌ها در سایه زندگی کرده‌اند و حالا می‌خواهند دیده و شنیده شوند. این گردهمایی که با حضور صدها نفر از معلمان، دانش‌آموزان، والدین و کارگران برگزار شد، تنها یک نشست نبود. این یک اعلام حضور بود. یک فریاد جمعی برای دیده شدن و شنیده شدن.

در این گردهمایی، نمایندگان صنوف مختلف از جمله معلمان، پرستاران، کارگران ساختمانی و دانشجویان سخن گفتند. همه آنها یک چیز را می‌گفتند: ما دیگر نمی‌خواهیم در سایه زندگی کنیم. ما می‌خواهیم صدایمان شنیده شود، تصمیم‌هایی که بر زندگی ما اثر می‌گذارد با ما مشورت شود و ما دیگر نمی‌خواهیم فقط تماشاگر باشیم. این گردهمایی نشان داد که مردم ایمه دیگر حاضر نیستند سکوت را به عنوان راه زندگی بپذیرند. آنها می‌خواهند بدانند چرا مدرسه‌شان کمبود معلم دارد، چرا بودجه آموزش کاهش یافته و چرا صدای آنها در تصمیم‌گیری‌های شهر شنیده نمی‌شود.

یکی از معلمان حاضر در گردهمایی گفت: «ما سال‌ها در کلاس‌هایی درس داده‌ایم که بیش از ۴۰ دانش‌آموز در آن جا می‌شوند و امکانات آموزشی در حد صفر است. ما فریاد زدیم، نامه نوشتیم، اما کسی به ما گوش نداد. امروز آمدیم تا بگوییم که ما هم وجود داریم و ما هم حق داریم که صدایمان شنیده شود.» این سخن با تشویق گسترده حاضران همراه شد. زنی دیگر از پرستاران گفت: «ما شب‌ها در بیمارستان کار می‌کنیم و روزها در خیابان می‌ایستیم تا صدایمان شنیده شود. ما خسته‌ایم، اما دیگر نمی‌خواهیم سکوت کنیم.» این جمله نیز با تشویق حاضران همراه شد.

در پایان گردهمایی، جمعی از نمایندگان صنوف مختلف قطعنامه‌ای را امضا کردند که در آن خواست‌های مشترک صنوف ثبت شده است. در این قطعنامه آمده است که صنوف خواستار برگزاری نشست علنی با مسئولان شهر برای بررسی مشکلات آموزش، درمان و حقوق کارگران شده‌اند و تا ۱۵ ژوئن مهلت داده‌اند تا پاسخ رسمی دریافت کنند. در صورت نبود پاسخ، صنوف اعلام کرده‌اند که گردهمایی‌های بزرگ‌تری در خیابان‌های مرکزی شهر برگزار خواهند کرد.

این گردهمایی نشان داد که مردم ایمه دیگر حاضر نیستند سکوت را به عنوان راه زندگی بپذیرند. آنها می‌خواهند بدانند چرا مدرسه‌شان کمبود معلم دارد، چرا بودجه آموزش کاهش یافته و چرا صدای آنها در تصمیم‌گیری‌های شهر شنیده نمی‌شود. این گردهمایی که با حضور صدها نفر از معلمان، دانش‌آموزان، والدین و کارگران برگزار شد، تنها یک نشست نبود. این یک اعلام حضور بود. یک فریاد جمعی برای دیده شدن و شنیده شدن.

در این گردهمایی، نمایندگان صنوف مختلف از جمله معلمان، پرستاران، کارگران ساختمانی و دانشجویان سخن گفتند. همه آنها یک چیز را می‌گفتند: ما دیگر نمی‌خواهیم در سایه زندگی کنیم. ما می‌خواهیم صدایمان شنیده شود، تصمیم‌هایی که بر زندگی ما اثر می‌گذارد با ما مشورت شود و ما دیگر نمی‌خواهیم فقط تماشاگر باشیم.